

รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง*

Drug Abuse Behavior Prevention Model of Secondary Students School in Mekong River Basin

^{1*}บุรฉัตร จันทรแดง, ¹เสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร และ ²สัญญา เคนาภูมิ

^{1*}Burachat Jandaen, ¹Saowaluk Kosolkittiamporn and ²Sanya Kenaphoom

^{1*,1,2}คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

^{1*,1,2}Faculty of Political Science and Public Administration Mahasarakham Rajabhat University

^{1*}Corresponding Author. Email: champdh999@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) สร้างรูปแบบการป้องกัน และ 2) ยืนยันรูปแบบการป้องกัน พฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการป้องกัน พฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด 15 คน และผู้เชี่ยวชาญในการป้องกันปัญหาเสพติด 5 คน ได้มาโดยการสุ่ม แบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกการประชุมกลุ่ม และแบบสอบถามยืนยัน ความเหมาะสม

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการป้องกันประกอบด้วย รูปแบบการป้องกันด้านสังคม สถานการณ์ และจิตวิทยา ผลการยืนยันรูปแบบการป้องกันพบว่า อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด และมีค่าความสอดคล้อง ระหว่างควอไทล์ น้อยกว่า 1.5 ทุกแนวทาง ซึ่งรูปแบบมีความเหมาะสมในระดับมาก ผลการสร้างรูปแบบ การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดพบว่า รูปแบบการป้องกันประกอบด้วย การสร้างการรับรู้และการมี ส่วนร่วม โดยมุ่งเน้นการสร้างจิตสำนึก ความตระหนัก การรับรู้ และทัศนคติ เพื่อให้เกิดการป้องกันช่วงก่อน การเริ่มเสพ และการพัฒนาเยาวชนควบคู่ ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน

คำสำคัญ: การป้องกัน; พฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด; นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

Abstract

This research aims 1) create a model and 2) confirm a form of risk behavior prevention drugs. The samples and data providers, including persons involved in the prevention of risk behavior among drug users and 15 specialists in the prevention of drug abuse was 5 sampling. Tools include: Save Group Conference Query and Validation. The research found that Guidelines for prevention include Guidelines for the prevention of psychological and social circumstances, results confirm the suitability of the approach. At the very most. And the consensus among quartile is less than 1.5, which outlines all approach is suitable to build a model on a large scale. The creation of a form of protection against risk behavior, drugs were found. Protection schemes include Creating awareness and participation. By focusing on creating awareness, awareness, perceptions and attitudes to protection before the abuse began. And youth development, family, school and community together.

Keywords: Prevention; Drug Abuse Behavior; Secondary Students

บทนำ

ภายใต้กระแสความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมเข้ากับภาวะวิกฤติต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้น และมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ในสังคมปัจจุบันภาวะวิกฤติที่เห็นได้ชัด ได้แก่ ความขัดแย้งอันเนื่องมาจากปัญหาการแย่งชิงทรัพยากร ความไม่เป็นธรรมในสังคม การล่มสลายของสังคมชนบท การพลัดพรากแตกแยกในครอบครัว และความอ่อนล้าของระบบคุณธรรม จริยธรรม และสถาบันศาสนา โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดที่เป็นปัญหาสำคัญของประเทศ ที่มีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ตามสภาพความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและยังพบว่ากลุ่มผู้ติดยาเสพติดมีการแพร่ระบาดจากกรรมกรผู้ใช้แรงงานไปยังกลุ่มนักเรียนมากยิ่งขึ้น โดยปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่สืบเนื่องกันมาเป็นเวลานานตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันและมีแนวโน้มว่ายังคงเป็นปัญหาต่อไปในอนาคต เพราะเป็นปัญหาที่สลับซับซ้อนและมีการผลิตยาเสพติดชนิดใหม่ที่มีความร้ายแรงเพิ่มขึ้นตลอดเวลา (National Drug Prevention & Suppression Center, 2017)

สถานการณ์ในปัจจุบันพบว่าการแพร่ระบาดของยาเสพติดอย่างกว้างขวางและรุนแรงมากขึ้น ก่อให้เกิดความสูญเสียกับประเทศชาติหลายด้านด้วยกันทั้งด้านกำลังคน ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและด้านการเมืองการปกครอง รัฐบาลได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจึงได้มีการกำหนดนโยบายเร่งด่วนเพื่อจะลดการระบอบและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยใช้กลยุทธ์ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการร่วมกันแก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับการแพร่ระบาดยาเสพติดภายในประเทศ รวมทั้งใช้มาตรการทางกฎหมายอย่างเฉียบขาดกับผู้ที่เกี่ยวข้องในการค้ายาเสพติดและผู้เสพยาเสพติด (Jandeang, 2017) ประเทศไทยประสบกับปัญหายาเสพติดทั้งในด้านการเป็นพื้นที่ผลิต การเป็นพื้นที่การค้า การเป็นพื้นที่แพร่ระบาด และการเป็นทางผ่านยาเสพติด โดยมีตัวยาหลักที่ประสบปัญหาคือ ผิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า ยาไอซ์ พืชกระท่อม สึคุนร่อย สารระเหย โคเคน เอ็กซ์ตซี และสารเสพติดประเภทวัตถุออกฤทธิ์บางชนิด โดยปัญหายาเสพติดกลายเป็นปัญหาสำคัญของชาติที่ทุกๆ รัฐบาลจะต้องยกขึ้นมาเป็นนโยบายลำดับต้นๆ ในการแก้ไขปัญหา เนื่องจากรายงานผลการจับกุมคดียาเสพติดทั่วประเทศ ปี 2559 มีจำนวน 169,448 คดี ผู้ต้องหา 182,225 คน เป็นคดีไม่ทราบผู้กระทำความผิด 1,282 คดี จำแนกเป็นคดียาบ้า 115,381 คดี ของกลาง 123.62 ล้านเม็ด ไอซ์ 15,154 คดี ของกลาง 2,331.41 กิโลกรัม เฮโรอีน 836 คดี ของกลาง 333.57 กิโลกรัม โคเคน 63 คดี ของกลาง 54.57 กิโลกรัม กัญชาแห้ง 10,122 คดี ของกลาง 33,234.07 กิโลกรัม กัญชาสด 925 คดี ของกลาง 1,702.53 กิโลกรัม และ พืชกระท่อม 23,206 คดี ของกลาง 86,212.73 กิโลกรัม เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติผลการจับกุมโดยภาพรวมในปี 2558 กับปี 2559 พบว่าตัวยาเสพติดที่สำคัญ เช่น ไอซ์ เฮโรอีน และ กัญชาแห้ง มีปริมาณของกลาง เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะไอซ์ มีจำนวนคดี และปริมาณของกลางเพิ่มขึ้นจำนวนมาก ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงปริมาณของกลางไอซ์ และเฮโรอีนที่เพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่เป็นการลำเลียงไปยังพื้นที่ภาคใต้ และการส่งออกปลายทางต่างประเทศ สำหรับยาไอซ์ มีการแพร่ระบาดในกลุ่มผู้เสพรายใหม่เพิ่มมากขึ้น (Jandeang, 2017)

จากการประเมินสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด พบว่า ยาเสพติดที่มีการแพร่ระบาดอย่างมาก ในประเทศไทยได้แก่ เฮโรอีน และยาบ้า (แอมเฟตามีน) พื้นที่ที่มีปัญหาเฮโรอีนรุนแรง ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ โดยการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มนักเรียนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและคาดว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 เป็นต้นไป มีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นจากการสำรวจเพื่อประมาณการจำนวนนักเรียน/นักศึกษาที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 - ปริญญาตรีในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทยในปี พ.ศ. 2559 โดยสำนักวิจัย เอแบคโพลส์ พบว่า จากนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 5,365,942 คน ทั่วประเทศมีนักเรียน/นักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดถึง 663,290 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 12.40 โดยยาเสพติดที่แพร่ระบาดในกลุ่มนักเรียนนั้น ได้มีการผันแปรไปตามสถานการณ์ปัญหาในภาพรวม กล่าวคือ หลายปีก่อนหน้านี้ เฮโรอีนมีการแพร่ระบาดมาก แต่ในระยะหลังยาเสพติดใหม่ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มยากระตุ้นประสาทหรือหลอนประสาทบางส่วน เริ่มมีแนวโน้มได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น จากสาเหตุดังกล่าวทำให้มีผู้ติดยาและสารเสพติดมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งหากไม่มีการศึกษาหามาตรการในการป้องกัน แก้ไข ให้รวดเร็วและทันเหตุการณ์แล้ว อาจจะทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพทางกายและทางจิตใจของนักเรียนทั่วประเทศเป็นอย่างมาก นอกจากนั้นปัญหาเด็กนักเรียนติดยาและสารเสพติดยังมีผลกระทบต่อการศึกษา อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของบุคคลและความมั่นคงของประเทศชาติในที่สุด (Jandeang, 2017)

พื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงนั้น ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย และมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศลาว ซึ่งมีแม่น้ำโขงกั้นระหว่างกลางประกอบด้วย 7 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดเลย จังหวัดหนองคาย จังหวัดบึงกาฬ จังหวัดนครพนม จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งพบว่าในพื้นที่ดังกล่าวนี้มีสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มนักเรียนและนักศึกษาในพื้นที่ตะเข็บชายแดนลุ่มน้ำโขงในระดับที่รุนแรง โดยเฉพาะในเขตพื้นที่อำเภอเมืองและอำเภอขนาดใหญ่ในจังหวัด โดยยาบ้า กัญชา สารระเหย และไอซ์ ยังคงพบการแพร่ระบาดมากในพื้นที่ อีกทั้งผู้เสพยาใหม่ (มีการใช้ยาเสพติดระยะเวลาไม่เกิน 1 ปี) มีอัตราสูงเฉลี่ยร้อยละ 10.36 ในขณะที่กลุ่มเยาวชนที่ไม่อยู่ในระบบการศึกษาจะมีความเสี่ยงสูงต่อการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมากกว่ากลุ่มที่อยู่ในระบบการศึกษาถึง 5 เท่า (Narcotics Suppression Office, 2017)

ซึ่งจากสถานการณ์ดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงโอกาสในการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ซึ่งอยู่ในพื้นที่ที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดอย่างรุนแรง รวมถึงจากการดำเนินงานที่ผ่านมาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดนั้น ยังขาดการวิจัยอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับรูปแบบในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงมีประสิทธิภาพ (The Center for Narcotic Drugs defeats Mukdahan province, 2018) โดยจากสภาพปัญหาและความเป็นมาของการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นความสำคัญของปัญหา และจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาถึงรูปแบบการป้องกัน

พฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง เพื่อให้การดำเนินการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดมีประสิทธิภาพและมีประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาในระยะยาวให้ได้ผลและทันเหตุการณ์มากที่สุด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง
2. เพื่อยืนยันรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 การวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง อันจะนำไปสู่การยืนยันและการสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงต่อไป โดยมีรายละเอียดของระเบียบวิธีการดำเนินงานวิจัยในระยะที่ 1 ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

กลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 1 นี้ ได้แก่ บุคคลที่มีบทบาทสำคัญและมีส่วนเกี่ยวข้องกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด ตลอดจนมีความรู้และประสบการณ์ในการป้องกันปัญหาเสพติดในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวนทั้งสิ้น 15 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย ดังนี้

1.1 ตัวแทนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการต่อต้านยาเสพติด ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 3 คน

1.2 ตัวแทนครู-อาจารย์ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการต่อต้านยาเสพติด ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 3 คน

1.3 ตัวแทนผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ดำรงอยู่ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 3 คน

1.4 ตัวแทนตำรวจ ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ในการป้องกันปัญหาเสพติดในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 3 คน

1.5 ตัวแทนฝ่ายปกครอง ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 3 คน

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 1 นี้ ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการวิจัย โดยการใช้การประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group Discussion) เพื่อระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่ออาชญากรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 1 นี้ ได้แก่ แบบบันทึกการประชุมกลุ่มย่อย ซึ่งประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบบันทึกข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย จำนวน 15 คน ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaire) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่

- 1) ชื่อ-นามสกุล
- 2) ตำแหน่ง
- 3) ประสบการณ์/ระยะเวลาในการทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบบันทึกข้อสนทนเกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่ออาชญากรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaire) จำนวน 3 ข้อ ได้แก่

- 1) รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่ออาชญากรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ด้านปัจจัยสังคม
- 2) รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่ออาชญากรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ด้านปัจจัยสถานการณ์
- 3) รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่ออาชญากรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ด้านปัจจัยจิตวิทยา

ตอนที่ 3 เป็นแบบบันทึกข้อสนทนเกี่ยวกับรูปแบบอื่นๆ เพิ่มเติมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่ออาชญากรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaire) จำนวน 1 ข้อ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 1 ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อสนทนาที่ได้รับจากการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group Discussion) โดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา พรรณนารายละเอียด ตีความ หาความหมาย และอธิบายความ โดย

ใช้วิธีวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analysis Induction) พร้อมทั้งทำการจัดกลุ่มข้อสนเทศ (Text Grouping) ที่ได้รับเพื่อนำไปสร้างเป็นข้อคำถามเชิงปริมาณเพื่อนำไปสู่การยืนยันความเหมาะสมของแนวทางการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ในการวิจัยระยะที่ 2 ต่อไป

ระยะที่ 2 การวิจัยเพื่อยืนยันรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง อันจะนำไปสู่การสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงต่อไป โดยการใช้เทคนิค Connoisseurship (Eisner, 1976) ซึ่งมีรายละเอียดของระเบียบวิธีการดำเนินงานวิจัยระยะที่ 2 ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

กลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 2 นี้ ได้แก่ บุคคลที่มีบทบาทสำคัญและมีส่วนเกี่ยวข้องกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด ตลอดจนมีความรู้และประสบการณ์ในการป้องกันปัญหาเสพติดในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวนทั้งสิ้น 5 คน (Eisner, 1976) ซึ่งใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อยืนยันข้อสนเทศเกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงที่ได้รับจากการวิจัยระยะที่ 1 โดยการใช้เทคนิค Connoisseurship โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้ง 5 คน ประกอบด้วยดังนี้

1. ผู้พิพากษาศาลเด็กและเยาวชน ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์เป็นอย่างดีในการดำเนินงานและออรรถคดีเกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 1 คน
2. ผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งได้รับรางวัลในการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนจากสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 1 คน
3. พนักงานคุมประพฤติระดับอำนวยการซึ่งมีความรู้และประสบการณ์เป็นอย่างดีในการดำเนินงานด้านการป้องกันปัญหาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 1 คน
4. เจ้าพนักงานตำรวจ ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์เป็นอย่างดีในการดำเนินงานและออรรถคดีเกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 1 คน
5. เจ้าพนักงานปกครองระดับปลัดจังหวัด ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์เป็นอย่างดีในการดำเนินงานและออรรถคดีเกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จำนวน 1 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 2 นี้ ได้แก่ แบบสอบถามเชิงปริมาณเพื่อยืนยันข้อสนเทศเกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ซึ่งผู้วิจัยได้จากการสังเคราะห์รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงจากการวิจัยระยะที่ 1 โดยผู้วิจัยนำรูปแบบที่ได้รับมาจัดทำให้อยู่ในรูปของข้อคำถามประโยคบอกเล่า และมีการให้ค่าคะแนนของข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (5-Rating Scale) ตามแนวคิดของ Likert (1967) ทั้งนี้ ลักษณะทั่วไปของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 4 นี้ ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบบันทึกข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ตอบแบบสอบถาม เพื่อยืนยันข้อสนเทศ จำนวน 5 คน ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaire) จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ 1) ชื่อ-นามสกุล 2) ตำแหน่ง 3) หน่วยงาน และ 4) ประสบการณ์/ระยะเวลาในการทำงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเชิงปริมาณเพื่อยืนยันข้อสนเทศเกี่ยวกับรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ประกอบด้วยข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (5-Rating Scale) ตามแนวคิดของ Likert (1967)

โดยลักษณะของเครื่องมือในแบบสอบถามตอนที่ 2 นี้ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (5-Rating Scale) ตามแนวคิดของ Likert (1967) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนของข้อคำถาม ดังนี้

ตอนที่ 3 เป็นแบบบันทึกข้อสนเทศเกี่ยวกับรูปแบบอื่นๆ เพิ่มเติมในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaire) จำนวน 1 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยระยะที่ 2 นี้ มีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัย ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยจะดำเนินการส่งแบบสอบถามเชิงปริมาณแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับไปยังกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ได้กำหนดไว้จำนวน 5 คน เพื่อให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 5 คน ได้ทำการยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง

3.2 เมื่อผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามเชิงปริมาณแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับกลับคืนมาจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญครบตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ทั้ง 5 คนแล้ว ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำไปสู่การยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยระยะที่ 2 นี้ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง โดยการใช้วิธีการทางสถิติ ได้แก่ การวิเคราะห์ค่า ค่ามัธยฐาน (Med) และการวิเคราะห์ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ หรือค่า IQR (Inter-Quartile Range) โดยมีขั้นตอน ดังนี้

4.1 หลังจากที่ได้รับแบบสอบถามเชิงปริมาณแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ กลับคืนมาจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญครบตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ทั้ง 5 คนแล้ว ผู้วิจัยจะทำการคำนวณหาค่าทางสถิติ อันได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median; Med) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter-Quartile Range; IQR) เพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง

4.2 ผู้วิจัยทำการกำหนดจำนวนอันตรภาคชั้นและช่วงระหว่างอันตรภาคชั้นของระดับค่ามัธยฐาน (Med) โดยผู้วิจัยได้กำหนดให้ระดับค่ามัธยฐาน (Med) มีจำนวนอันตรภาคชั้นจำนวน 5 ชั้น และในแต่ละช่วงระหว่างอันตรภาคชั้นของระดับค่ามัธยฐาน (Med) มีค่าเท่ากับ 0.80 ในทุกช่วงอันตรภาคชั้น ซึ่งมีหลักเกณฑ์การแปลผลค่ามัธยฐาน (Median) ดังนี้ (Sinjaru, 2012)

4.3 ผู้วิจัยทำการพิจารณาระดับค่ามัธยฐาน (Med) ได้รับจากการคำนวณทางสถิติมาทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายระดับค่ามัธยฐาน (Median; Med) ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.4 ผู้วิจัยทำการกำหนดเกณฑ์การพิจารณาความสอดคล้องกันของความคิดเห็นระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยการนำค่าความสอดคล้อง (Inter-Quartile Range; IQR) มาใช้เป็นเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าความสอดคล้องของความคิดเห็นระหว่างผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Sinjaru, 2014)

4.5 ผู้วิจัยทำการพิจารณาระดับค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IQR) ได้รับจากการคำนวณทางสถิติมาทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายระดับค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (IQR) ของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

4.6 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง โดยการใช้รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงที่ได้รับจากการยืนยันโดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งมีวิธีการในการพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ดังนี้

4.6.1 การพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงจากระดับของค่ามัธยฐาน (Med) ซึ่งได้รับจากการคำนวณทางสถิติ โดยจะนำค่ามัธยฐาน (Med) ที่ได้รับจากการคำนวณมาทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายระดับค่ามัธยฐาน (Median; Med) ในตารางที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยจะคัดเลือกใช้เฉพาะรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงที่มีค่ามัธยฐานตั้งแต่ 3.41 ขึ้นไป ($Med \geq 3.41$) เพื่อนำมาใช้ในการสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง (Sinjaru, 2014)

4.6.2 การพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงนั้น นอกจากการพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบจากค่ามัธยฐานแล้ว ผู้วิจัยยังใช้การพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง

ต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง จากระดับของค่าความสอดคล้อง หรือค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter-Quartile Range; IQR) ร่วมด้วยเช่นกัน โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกใช้เฉพาะรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง น้อยกว่า 1.51 ลงไป ($IQR < 1.51$) เพื่อนำมาใช้ในการสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง (Sinjaru, 2014)

4.7 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงต่อไป พร้อมทั้งและทำการสรุปผลที่ได้รับจากการวิจัยโดยการพรรณนาความ (Narration)

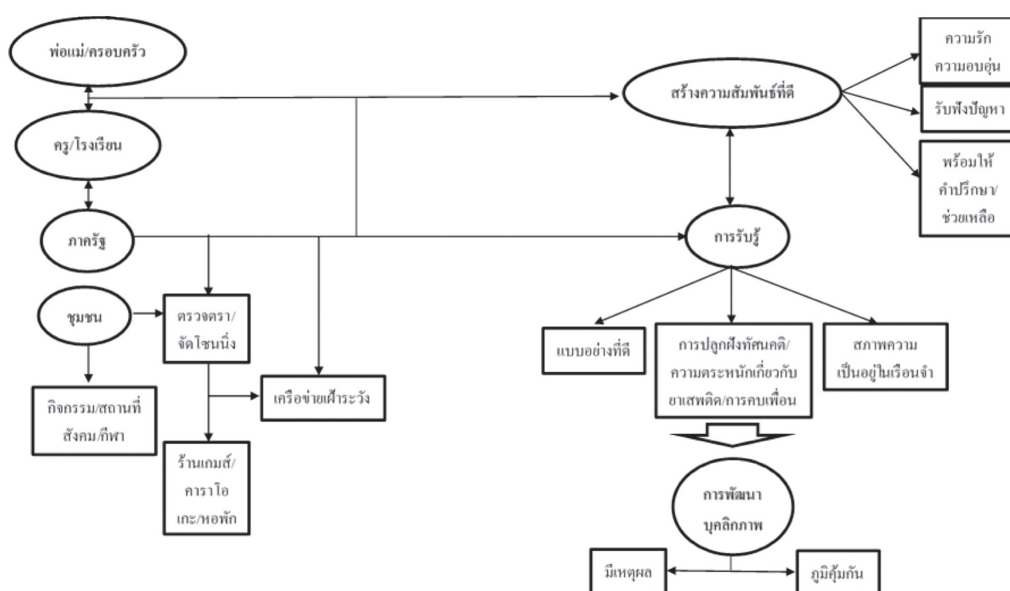
ผลการวิจัย

ผลการวิจัยรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ประกอบด้วยรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด ด้านปัจจัยสังคม ด้านปัจจัยสถานการณ์ และด้านปัจจัยจิตวิทยา ผลการวิจัยเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง พบว่า ความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด และมีค่าความสอดคล้องระหว่างควอไทล์ น้อยกว่า 1.5 ทุกรูปแบบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงมีความเหมาะสมต่อการนำไปสร้างเป็นรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ในระดับมาก ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด

รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงด้านสังคม	n = 5		การแปลผล
	Med	IQR	
รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด ด้านปัจจัยสังคม	4.32	0.50	มากที่สุด
			สูงมาก
รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด ด้านปัจจัยสถานการณ์	4.27	0.10	มากที่สุด
			สูงมาก
รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด ด้านปัจจัยจิตวิทยา	4.00	1.00	มาก
			สูง

ผลการสร้างรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง พบว่า รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติด ประกอบด้วย แนวคิดหลักเกี่ยวกับการสร้างการรับรู้และการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมุ่งเน้นการสร้างจิตสำนึก ความตระหนัก การรับรู้ และทัศนคติ เพื่อให้เกิดการป้องกันไปทั่วช่วงก่อนการเริ่มเสพ และการพัฒนาเด็กและเยาวชนควบคู่กับสถาบันสังคมหลักซึ่ง ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน โดยมีองค์การทางสังคมในการทำหน้าที่ด้านการป้องกันปัญหายาเสพติดแบบบูรณาการกับภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังรูปภาพต่อไปนี้

รูปภาพที่ 1 รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง

อภิปรายผล

จากผลการยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง พบว่า กลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลสำคัญ มีความคิดเห็นต่อรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยด้านสถานการณ์ และปัจจัยด้านจิตวิทยา อยู่ในระดับเห็นด้วยมากถึงเห็นด้วยมากที่สุด และพบว่ามีค่าความสอดคล้องระหว่างควอไทล์ น้อยกว่า 1.5 ทุกรูปแบบ

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ ตะเขีบนแดนลุ่มน้ำโขง ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยด้านสถานการณ์ และปัจจัยด้านจิตวิทยา มีความเหมาะสมต่อการนำไปสร้างเป็นรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเขีบนแดนลุ่มน้ำโขง ในระดับมาก รูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเขีบนแดนลุ่มน้ำโขงนั้น ประกอบด้วยแนวคิดหลักเกี่ยวกับการสร้างการรับรู้และการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยมุ่งเน้นการสร้างจิตสำนึก ความตระหนัก การรับรู้ และทัศนคติ เพื่อให้เกิดการป้องกันไปในช่วงก่อนการเริ่มเสพ และการพัฒนาเด็ก และเยาวชนควบคู่กับสถาบันสังคมหลักซึ่งได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน โดยมีองค์การทางสังคมในการทำหน้าที่ด้านการป้องกันปัญหายาเสพติดแบบบูรณาการกับภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

โดยผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Boonyapakorn, 2014) ที่ได้ศึกษาการดำเนินงานตามนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาใน กรุงเทพมหานครไปสู่การปฏิบัติ โดยผลการวิจัย พบว่า นโยบายที่มีผลการปฏิบัติงานที่น่าพอใจอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การปฏิบัติงานตามนโยบายการสร้างจิตสำนึกร่วมกัน การกำหนดมาตรการและยุทธศาสตร์และการจัดกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา ส่วนผลการปฏิบัติงานตามนโยบายอยู่ในระดับปานกลาง ที่สมควรได้รับการพัฒนา ได้แก่ การกำกับ ติดตาม และประเมินผลการดำเนินงาน การจัดทำแผนปฏิบัติงานการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาและการสร้างเครือข่ายแกนนำ ในการกำหนดแนวทางที่เหมาะสมจึงมีความจำเป็นจะต้องมีการปรับเปลี่ยนนโยบายยุทธศาสตร์ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งเป็นกลไกขับเคลื่อนหลักให้เน้นในเรื่อง “การป้องกัน” และเนื่องจากพลวัตของสังคม กระบวนการศึกษาจึงต้องจัดให้มีศูนย์ที่มีการเก็บรวบรวมจากหน่วยงานในสังกัดต่างๆ อย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่องทั้งสายสามัญและสายอาชีวศึกษาในระดับประถมและมัธยม เพื่อติดตามผลสัมฤทธิ์จากนโยบายที่มีต่อเยาวชน ในด้านต่างๆ เช่น การสร้างภูมิคุ้มกันและทักษะในการปฏิเสธยาเสพติด การมีส่วนร่วมของสังคม การบำบัดและฟื้นฟูเยาวชนผู้ติดสารเสพติด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Wongthana, 2013) ที่ได้ศึกษาแนวทางการป้องกันปัญหายาเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชนอย่างยั่งยืน: ภูมิคุ้มกันเพื่อสร้างโลกสีขาว โดยผลการศึกษาพบว่า ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่มีความเหมาะสมในระดับมากในการป้องกันปัญหายาเสพติดสำหรับเด็กและเยาวชนอย่างยั่งยืน ได้แก่ 1) รัฐควรกระตุ้นให้ภาคสังคมรับรู้และมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดมากขึ้น 2) มีองค์การทางสังคมทำหน้าที่ด้านการป้องกันปัญหายาเสพติดแบบบูรณาการกับภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 3) การป้องกันควรมุ่งไปที่ช่วงก่อนการเริ่มเสพ และ 4) ควรมีการพัฒนาเด็กและเยาวชนควบคู่กับสถาบันสังคมหลัก ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน นอกจากนี้ ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Kanjana, 2012) ที่ได้ศึกษารูปแบบการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ เกี่ยวกับยาเสพติด/เด็กและเยาวชน โดยผลการวิจัยพบว่า รูปแบบป้องกันการกระทำผิดซ้ำที่พัฒนาขึ้นมี 13 ส่วนประกอบ คือ 1) เป้าประสงค์ของการป้องกัน 2) แผนการป้องกัน 3) นโยบายการป้องกัน 4) กฎหมายที่เกี่ยวข้อง 5) การ

ประเมินความเสี่ยง 6) การตระหนักรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของเยาวชน 7) การคัดกรอง 8) กิจกรรมและโปรแกรมป้องกัน 9) การให้คำปรึกษาแนะนำ 10) การส่งต่อติดตามและประเมินผล 11) มีความตั้งใจมุ่งในการป้องกัน 12) การมีอาชีพ และ 13) การมีเครือข่าย โดยอาจเรียกกรูแบบฉบับนี้ว่า GP-PLANSACTION MODEL ซึ่งได้ได้รับการประเมินและรับรองความเหมาะสมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ได้แก่ ชุมชนในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ควรมีบูรณาการระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครอง ครู-อาจารย์ ชุมชน และเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ในการบูรณาการระหว่างสถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการนำรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงไปประยุกต์ใช้ในการเสริมสร้างและพัฒนาการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง อันจะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการวิจัยเพื่อติดตามและประเมินผลของการนำรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ไปใช้เพื่อพัฒนาการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง

2) ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหา และอุปสรรคต่างๆ ของการนำรูปแบบการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง ไปใช้เพื่อพัฒนาการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขง

3) โดยบริบทของโรงเรียนและจังหวัดแต่ละจังหวัดแตกต่างกัน จึงควรมีการศึกษาอย่างเจาะลึกในโรงเรียนและจังหวัดแต่ละจังหวัด เพื่อให้ได้แนวทางในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่ตะเข็บชนแดนลุ่มน้ำโขงที่มีเหมาะสมสำหรับโรงเรียนและจังหวัดแต่ละจังหวัด

References

- All port, Gordon W. (1973). *Personality: A Psychological Interpretation*. New York: Henry Holt and Company.
- Boonyapakorn V. (2014). *Implementation of policies to prevent and solve drug problems. Educational institutions under the Office of the Vocational Education Commission In Bangkok to practice*. Thesis Master of Arts(Department of Educational Administration). Faculty of Education. Chulalongkorn University.
- Bloom B. (1976). *Human Charateristics and School Learning*. New York: McGraw - Hill Book Company.
- Cronbach L. J. (1963). *Educational Psychology*. New York : Harcourt and Worldbr.
- Eisner E. (1976). Educational connoisseurship and criticism: Their form and functions in education evaluation. *Journal of Aesthetic Education*. 39(2), 192-193.
- Feldman K. A., & Newcomb, T. A. (1994). *The Impact of College on student*. London: Transaction Publishers.
- Freud S. (1964). New introductory lectures on psycho-analysis. In J. Strachey (Ed.), *The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud* (Vol. 22, 1-182). London: The Hogarth Press and the Institute of Psycho-Analysis.
- Jandeang B. (2017). Analysis of Current Drug Situation Problem. *Journal of Research and Development Institute, Rajabhat MahaSarakhm University*. 4(2), 37.
- Jessor R., Chase JA., & Donovan JE. (1980). Psychosocial correlates of marijuana use and problem drinking in a national sample of adolescents. *American Journal of Public Health*.70:604–610.
- Kanjana, K. (2012). *Development of preventive measures for repetitive drug offenses: Case study of Observation and Boiling Place for Children and Youth*. Dissertation Doctor of Philosophy. Bangkok: Silpakorn University.
- Likert R. (1967). *The Human Organization: Its Management and Value*. New York: McGraw-Hill.

- Narcotics Suppression Office. (2017). *Prevention and solution of drug problems in educational institutions*. Office of the Narcotics Control Board, Bangkok: Ministry of Justice.
- National Drug Prevention and Suppression Center. (2017). *Ordering guidelines for reducing drug harm (Harm Reduction)*. Office of the Narcotics Control Board, Bangkok: Ministry of Justice.
- SakulWongthana N. (2013). *Sustainable Guidelines for Drug Prevention for Children and Youth: Immunity for the White World (Research report)*. Bangkok: National Defense Studies Institute. National Defense College.
- Sinjaru T. (2012). *Statistical research and analysis with SPSS*. (11th edition). Bangkok: Business R & D
- Sinjaru T. (2014). *Statistical research and analysis with SPSS and AMOS*. (15th edition). Bangkok: Business R & D
- The Center for Narcotic Drugs defeats Mukdahan province. (2018). *Guidelines to overcome drug abuse in Mukdahan province*. Mukdahan: The Center for the Empowerment of the Province of Narcotic Drugs.